

Ἐκ τῶν οὐσ. γουργοῦνι καὶ ἀλέυρι.

Τὸ διὰ τοὺς χοίρους προοριζόμενον ἄλευρον ἐκ κριθῆς ἢ ἀραβοσίτου, γενικῶς τὸ δευτέρως ποιότητος ἐνθ' ἄν.: "Ἐλὰ νὰ μοῦ ζυάσης κᾶτι γουργ'νάλευρο Πελοπν. (Βούρβουρ.) Φτοῦνο 'φτοῦ τὸ γουργ'νάλευρο σκουλήκισε Πελοπν. (Γαργαλ.) Ρίχνουμι ἄλισμα γιὰ γουργ'νάλιβρου, γιὰτὶ οὐ μύλους εἶν' 'ποὺ χαραῖς (= μὲ φρεσκοχαραγμένες τῖς μολόπετρες) Εὐβ. (Στρόπον.) Συνών. γιὰ ρεμὰς 4.

γουργουναλοιοφή ἡ, ἐνιαχ. γουργ'ναλοιοφή Πελοπν. (Βερεστ. Γαργαλ. κ.ά.) γουργ'ναλ'φή Εὐβ. (Στρόπον.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γουργοῦνι καὶ ἀλοιοφή.

1) Τὸ χοίρειον λίπος, τὸ ὅπ. βλ. εἰς λ. γουργ'νάλειμμα 1, ἐνθα καὶ συνών., Πελοπν. (Γαργαλ. κ.ά.): Φέτο τὴν περάσαμε καλὰ μὲ τῖς τσιγαρίδες καὶ τὴ γουργ'ναλοιοφή Γαργαλ. 2) Ὁ παχύσαρκος ἄνθρωπος Εὐβ. (Στρόπον.): "Ἀμα θέλουρι νὰ ποῦρι κανένα πουλὺ παχεῖο, τοὺ λέρνι γουργ'ναλ'φή. Συνών. γουργοὺν ἀνθρώπος 1.

γουργουναναθρεμμένος ἐπίθ. Πελοπν. (Μάν.) γουργ'ναναθρεμμένος Πελοπν. (Καλάβρυτ.) γουργ'νουανθριμμένος "Ιμβρ.

Μετοχ. τοῦ ἀμαρτ. ρ. γουργοὺν ἀναθρέφω.

Ὁ ἀνατραφεὶς ὥσπερ ὁ χοῖρος, ὁ ἀνάγωγος, ὁ ἀγροῖκος ἐνθ' ἄν.: Τί παιδία γουργουναναθρεμμένα ποὺ εἶναι! Πελοπν. (Μάν.) Συνών. γουργοὺν ἀνθρώπος 2.

γουργουνανάλατος ἐπίθ. ἀμαρτ. γουργουνανάλατο τό, Πελοπν. (Καλάβρυτ.) γουργ'νανάλατο Πελοπν. (Γαργαλ. Καλάβρυτ. Μαργέλ. Μηλιώτ. Παιδεμέν. Ποταμ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γουργοῦνι καὶ ἀνάλατος.

Τὸ οὐδ. ὡς οὐσ., τὸ ἐκ τῆς νεφρικῆς χώρας τοῦ χοίρου λαμβανόμενον λίπος, τὸ ὁποῖον χρησιμοποιεῖται ὡς φάρμακον ἐνθ' ἄν.

γουργουνάνθρωπος ὁ, πολλαχ. γουργουνάνθρωπους Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν.) γουργουνάνθρωπος Πελοπν. (Γαργαλ.) γουργουνάδθρωπος Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) γουργ'νάθρωπος Πελοπν. (Βάλτ. Γαργαλ. Μαργέλ. κ.ά.) γουργ'νάνθρωπος Πελοπν. (Γαργαλ. Παιδεμέν. Ποταμ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γουργοῦνι καὶ ἀνθρώπος.

1) Ὁ παχύσαρκος ἐνθ' ἄν. Συνών. γουργοὺν ἀλοιοφή 2. 2) Ὁ ἀγροῖκος, ὁ ἄξεστος ἄνθρωπος ἐνθ' ἄν.: Κέτειος γουργ'νάθρωπος ποὺ 'σαι, κέτεια καρτεράου ἀπὸ σέβανε Πελοπν. (Γαργαλ.) Παδρεύτηκε καὶ δὲ βερνᾷ καλὰ, ἐπῆρε ἓνα γουργουνάδθρωπο Πελοπν. (Κίτ.) Συνών. γάιδαρος Β3, γαιδοῦρακας, γαιδουραναθρεμμένος, γαιδουράνθρωπος, γαιδουραράς, γαιδουραράς, γαιδουράτσος 2, γαιδοῦρι 5, γομαράνθρωπος, γομαρομαθημένος (εἰς λ. γομαρομαθαίνω), γουργουνάλειμμα 2, γουργουναναθρεμμένος, γουργουνᾶς, γουργουνοθρεμμένος, γουργουνομαθημένος, γουργουνόμουτρο 2, γουργουνομούτσουρος 2, γουργουνομύτης 2, γουργουνοπαιδεμένος, γουργουνοτόμαρο 2β, γουργουνόπετσα 2, γουργουνοπέτσι 3.

γουργουνάντερο τό, Ἀθῆν. γουργουνάδερο Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) γουργ'νάντερο Πελοπν. (Γαργαλ. Μηλιώτ. Παιδεμέν. κ.ά.)—Λεξ. Δημητρ. γουργ'νάντερου Μακεδ. (Βόιον) Στερελλ.

(Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Μύτικ. Σπάρτ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γουργοῦνι καὶ ἀντερο.

Τὸ ἐντερον τοῦ χοίρου ἐνθ' ἄν.: Γιομίζουσι τὰ γουργουνάδερα, γιὰ νὰ κάμουνσι λουκάνικα Πελοπν. (Κίτ. Μάν.) Μι τὰ γουργ'νάντερα φκειάνουμ' λουκάτ'κα Στερελλ. (Σπάρτ.)

γουργουνάπιδο τό, Κεφαλλ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γουργοῦνι καὶ ἀπίδι.

Εἶδος σκληροῦ ἀπίου, καταλλήλου μόνον πρὸς τροφήν τῶν χοίρων: Μὴ δὰ τρώ'ς ἐφκειὰ τ' ἀπίδια, γιὰτὶ δὲν ἀξίζουσι εἶναι γιὰ τὰ γουργούνια, γουργουνάπιδα. Συνών. ξινόκολι, σκυλλάπιδο.

γουργουναποκριὰ ἡ, ἐνιαχ. γουργ'ναποκριὰ Πελοπν. (Βερεστ. Γαργαλ. Κοντογόν. Μαργέλ. Μηλιώτ. Παιδεμέν. Ποταμ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γουργοῦνι καὶ ἀποκριὰ.

Ἡ περίοδος τῶν ἀπόκρεων κατὰ τὴν ὁποίαν σφάζονται οἱ χοῖροι ἐνθ' ἄν.: Γουργ'νάκι μου, κοντεύουνε νὰ ῥθουνε οἱ γουργ'ναποκριές, νὰ σὲ βγάλω ἀπὸ τὰ μάτια μου! (νὰ μὴ σὲ βλέπω πλέον) Πελοπν. (Βερεστ.) Συνών. εἰς λ. γουργοὺν οὐδομάδα.

γουργουναράκι τό, ἐνιαχ. γουργουναράτ' Θεσσ. (Ἐλασσ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γουργοὺν ἀρι καὶ τῆς ὑποκορ. καταλ. -άκι.

Ὁ μικρὸς τὴν ἡλικίαν χοῖρος, τὸ χοιρίδιον ἐνθ' ἄν. Συνών. βλ. εἰς λ. γουργοὺν ἀράκι 1.

γουργουναράς ὁ, ἐνιαχ. γουργ'ναράς Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρν. Εὐρυταν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γουργοῦνι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -αράς.

Ὁ χοιροβοσκὸς ἐνθ' ἄν.: Συνών. γουργοὺν ἀρης 1, γουργουνᾶς 1, γουργουνιάρης 1, γουργουνοβοσκός 1, γουργουνολόγος, γουργουνοτοσοπάνης, ντορμπάρης, χοιροβοσκός.

γουργουναρεῖο τό, Λεξ. Γαζ. (εἰς λ. συβόσιον) Βυζ. Μπριγκ. Βλαστ. 286 γ'ρουνναρεῖο Μακεδ. (Βέρ. Βρία Δάφν.) Μ. Ἀσία (Κυδων.) Σάμ. γουργ'ναρεῖο Ἰκαρ. (Εὐδελ. κ.ά.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γουργοῦνι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -αρεῖο.

Χοιροστάσιον, στάβλος χοίρων, μέρος ἀκάθαρτον ἐνθ' ἄν.: Τί θὰ τοῦ κάνουμε ὁῶ γ'ρουνναρεῖο; Σάμ. Γ'ρουνναρεῖο τό 'κανις τοῦ σπὶτ' σ! Μ. Ἀσία (Κυδων.) Συνών. γκούτσα, γκουτσινοκούμασο, γούβα 6ε, γουργουνοκαλύβα, γουργουνοκάλυβο, γουργουνοκέλλι, γουργουνοκούμασο 1, γουργουνόλοτζιος, γουργουνομάντρα, γουργουνομάντρι, γουργουνόσπιτο 1, γουργουνόσταβλος, γουργουνοσταλεῖο 1, γουργουνότοπος, κουμάσι, λότζιος, ντορμπαρεῖο, χοιροκαλύβα, χοιροκάλυβο, χοιροκέλλι, χοιροκούμασο χοιρομάντρι, χοιροστάσι.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Γ'ρουνναρεῖο Θεσσ. (Ἀνατολ.)

γουργουνάρης ὁ, Πελοπν. (Αἴγ.)—Λεξ. Γαζ. (εἰς λ. συβότης) Αἰν. γουργ'νάρης Ἠπ. (Πρέβ.)—Δ. Λουκοπ., Ποιὰ παιγνίδ. παίζουν τὰ Ἑλληνόπ., 132 γουργ'νάρ'ς Θεσσ. (Βα-

